

Nečekaná rychlost - povídka o jedné schůzce

Znenadání mi přišel dopis, který mne zval na schůzku s výpraskem. Byla to odezva na mou odpověď na jeden z inzerátů tohoto druhu. Už ani sám nevím na který a kdy jsem na něj odpovídal. Přišlo to docela znenadání. Shodou okolností jsem navíc plánoval na nejbližší víkend cestu „do světa“, tak jsem si řekl, že bych to mohl zkusit. Okamžitě jsem zavolat na připsané telefonní číslo a světe div se, mnou navržený termín se hodil i onomu tajemnému muži na druhém konci drátu. Takhle rychle jsem si schůzku ještě nikdy nedomluvil. Vždy mezitím bylo delší dopisování a než se utrhla chvilka, či než jsme se na něčem shodli, uplynul i ne jeden měsíc. A tady - šup, šup - a během několika dní se uvidíme. Stručně jsme se dohodli kdy a kam mám přijít a dál už nic víc, jako bychom se znali snad už několik let. Vše jsem si uvědomil až dodatečně a trochu jsem si v duchu nadával, že jsem se nezeptal na nic dalšího. Co když to nebude to, co si představuji? Co když se mi nebude líbit? Vždyť o něm nic nevím, nepojedu tak daleko zbytečně? Co si mám vzít s sebou za oblečení, má vyhovující nástroje, nemám si vzít nějaké svoje? Jak celá schůzka a výprask bude probíhat? Otázky stále dotírali, až jsem si nakonec řekl, ale co, uvidím a když to nebude ono, zkusím vycouvat. Nanejvýš mne to bude stát zbytečně projetý benzín.

V den odjezdu jsem si na sebe vzal tenké slipy a těsné kalhoty. Do tašky sbalil stejně těsné džíny a trenky, uvidíme, co se z toho bude hodit. Takto vybaven jsem tedy vyrazil za neznámým dobrodružstvím. Cesta ubíhala v pohodě, až jsem dojel do onoho města, k onomu domu. Jednomu z šedivých domů staré zástavby takových, kterých je ve větších městech plno. Mám jít dál? Ještě se dá všechno odpískat, zdrhnout a na vše zapomenout. Nějaká výmluva se určitě najde a po telefonu se bude dobře říkat. Zvědavost však nakonec zvítězila a už jsem stiskl tlačítko zvonku - Kostky jsou vrženy! V mluvítku zaharašilo: „Kdo je?“ „To jsem já, na ten inzerát...“ přidušeně jsem do něj šeptl. „Pojď do prvního patra.“ - zazněl příkaz a ozval se bzučák vchodových dveří. Chytil jsem je a rychle je otevřel. Už nebylo cesty zpět. Chladné schody na nevlídné chodbě jsem bral po dvou a bez zaváhání jsem zamířil k zvolna se odevírajícím dveřím.

Stanul jsem v malé předsínce a nervózně jsem přijal podanou ruku - „Ahoj.“ - „Ahoj!“ Bleskově, ale strašně opatrně jsem přešel očima mého hostitele. Černé kanady, černé vojenské kalhoty, černé triko, černá kožená kšiltovka. V obličejí černý knírek. Zamrazilo mne. To bude asi tvrdé, budu se snažit vysvětlit mu, že asi ne všechno snesu. „Odlož si a pojď dál.“ řekl jemně a já se urychleně zouval a sundával kabát, šálu - sakra - jde mi to tak pomalu, trapně pomalu - musím mu vyhovět, ať není nespokojený. Proto taky spíše vpadám než vcházím do sousední místnosti. Rozhlížím se - a najednou jsem polkl naprázdno. Na barovém pultu zde ležely na jedné hromadě různé řemeny, důtky, rákosky, plácačky, bičiky a další věci. Zůstal jsem tu stát naprosto zaražen. Co bude dál? - pomyslel jsem si a trochu zoufale se podíval na svého hostitele. Ten se mne ale jakoby by se nic nedělo jenom zeptal: „Tak začneme?“ Se staženým hrdlem a snad i částečně omráčen jsem jenom kývnul a on pokračoval: „Tak si něco odlož.“ Měl pravdu. Stál jsem před ním v saku a hned mne napadlo, že to musí částečně zakrývat můj zadek, který byl těsně obepnut kalhotami. Musím s tím něco udělat a trochu se „předvést“, ať taky alespoň ví, na čem je a s čím může počítat. Proto jsem si sako rozepnul, sundal a pečlivě odložil. Připadalo mi ale trapné, že jsem stále upnut, ve vestičce a tak jsem si sundal i jí, abych se uvolnil. Stejně tak šla dolu i kravata a tu následovalo rozepnutí knoflíčků košile u krku. Tak bych byl schopen tvrdit, že jsem si „něco“ odložil, abych se mohl cítit uvolněně. Podíval jsem se na něj. Neříkal nic. Sakra! Že bych měl sundat ještě něco? Asi jo. Ale co? Teď snad už asi všechno. Jo, asi jo. Asi si mně chce prohlédnout nahého. Pak mi určitě řekne, co si mám znovu obléct. Moje vzrušení stoupalo. Tak rychle - řekl jsem si - ať je to hotové. Rozepnul jsem si kalhoty, stáhnul je a sundal si i ponožky. Nato jsem si stáhl slipy a pak přes hlavu košili i s tričkem. Byl jsem před ním úplně nahý. On úplně oblečen a obut do

kanad a já zcela a naprosto nahý. Moje vzrušení dostoupilo téměř vrcholu. Nevím jestli si toho všiml, ale určitě tomu nevěnoval velkou pozornost. Chytil křeslo a vytočil ho do místnosti opěradlem. „Ohni se!“ řekl mi a mne bylo jasné, že se bude začínat rovnou na holou. Přistoupil jsem ke křeslu a ohnul se přes jeho polstrované opěradlo. Kyčlemi jsem se o něj opřel, nohy trochu rozkročil a holý zadek vysadil nahoru. Pohladil mne po něm, ohmatal ho, prohrábl rukou i varlata a úd, která mi mezi nohama pěkně visela dolů a nohy mi ještě trochu roztáhl.

Chvilku se jakoby nic nedělo - to vybíral vhodný nástroj, kterým začne. S napětím jsem očekával, jaký to bude. Nečekal jsem dlouho a dostal jsem první ránu, v které jsem poznal rákosku. Poměrně tlustou rákosku, která znovu a znovu dopadala na můj vystrčený zadek. Bolelo to. Každou ránu vedl můj exekutor plnou silou a já zvláště cítil největší bolest na konci rákosky, která zasahovala přesně pravou půlku zadku. S každou další ránou tato bolest sílila až jsem myslel, že to nevydržím. Vzpínal jsem se, spínal ruce a v duchu se modlil, abych to vydržel. Zadkem jsem si však netroufnul uhnout a neustále jsem ho měl nastavený pro hladovou rákosku. Když mne pravá půlka silně páčila, můj mučitel se snad slitoval, přestal mne chvilku švihát, ale jak jsem v zápětí pochopil, bylo to jen proto, aby si přešel na druhou stranu a pokračoval odtud v bití. Zásahy dostávala teď především levá půlka zadku. Po rákosce následovaly těžké důtky, jejichž zásahy páčili jako kopřivy a pokrývaly spojitě nejdřív jednu a pak i druhou půlku obnaženého zadku a šlehalo i přes stehna. K slovu se dostaly i řemeny a pingpongová páčka, které mi působily spíš plošnou bolest. Kroutil jsem se a nevěděl, co dělat s rukama. Zadek jsem ale měl stále nastaven, jen jsem ho možná trochu stáhnul. Toho si všimnul i můj mučitel a několikrát mne vyzval, abych ho pořádně vystrčil, což jsem sice nerad, ale přece jen rychle učinil. Slíbil mi, že mne seřeže do „modřin“ a pochopil jsem, že proti tomu nebudu moci protestovat. Zároveň se mne ptal, jestli budu holý zadek někomu ukazovat. Po pravdě jsem odpověděl, že ne, a to zpečetilo můj osud. Jen jsem úpěnlivě prosil, aby nebyly viditelné šrámy na stehnech, která bych při převlékání v zaměstnání obtížně skrýval. To respektoval a důtky, které zasahovaly i stehna, nadále již nepoužíval. O to nelítostněji mne mrskal přes zadek a já navíc okusil bolestivé bičíky a bití na vnitřní strany pulek zadku u díry. Celý výprask trval přes hodinu. To už jsem měl zadek silně zarudlý, nateklý a s temnými šrámy po rákosce, kterou průběžně používal. Pak mne přestal bít, s tím, že si mohu chvilku odpočinout. Musel jsem však zůstat ohnutý přes křeslo a zadek nechat vystrčený, aby si ho mohl vyfotit. Teprve po několika snímcích z různých stran mi dovolil narovnat se a sednout si do křesla. Rád jsem poslechl, ale nebylo to nejpříjemnější, protože rozpálený zadek mne po dosednutí příšerně bolel. Nesměl jsem se ani obléknout, neboť se jednalo jen o přestávku a s výpraskem se mělo pokračovat. Využil jsem tedy té chvíle k tomu, abych se ho zeptal, má-li video, protože jsem přinesl i dvě videokazety. Měl, a tak jsem šel do předsíně, kde jsem si nechal tašku. Bylo tam docela chladno a tak jsem rychle obě kazety vyndal a hned se chtěl vrátit. Využil jsem však příležitosti, že jsem sám a osahal jsem si lehce zadek. Pokrývala ho souvisle po celé ploše ztvrdlá kůže a měl jsem pocit, že mi snad dvojnásobně otekl. Bylo vidět, že můj hostitel umění výprasků slušně ovládá.

Přinesené videokazety zasunul do videa a zapnul ho. Sledoval pozorně děj, který se odehrával na obrazovce a tu a tam ho stručně komentoval. Když si obě zběžně prohlédl, vstal, vypnul video a řekl mi, že budeme pokračovat. Vstal jsem také a poslušně se ohnul přes vyšší barovou stoličku. Můj holý a dosti opuchlý zadek byl znovu nastaven k dalšímu pokračování výprasku. Abych svému hostiteli udělal radost, snažil jsem se zadek co možná nejvíce vysadit. Za svou námahu jsem byl takřikajíc „po zásluze odměněn“, když mi na nastavený zadek přistálo několik prudkých ran pružnou rákoskou. Bolestivě jsem se vzepjal a s hlasitým naříkáním jsem snášel další údery nejen rákoskou, ale i bičíkem. Bolest to byla velká a tak jsem úpěnlivě poprosil o konec výprasku. Zadek jsem měl temně červený, rozpálený a na některých místech se začala rýsovat tmavá jelita. Můj exekutor usoudil, že by to opravdu již mohlo stačit a tak rozhodl, že musím ještě vydržet pětadvacet ran širokým a těžkým řemenem. Musel jsem souhlasit a doufal, že to

bude opravdu konec. Rány řemenem byly strašlivé. Dával do nich všechnu svou sílu a já doslova vřískal bolestí. Po tváři mi stékali velké slzy a úpěnlivě jsem si přál, aby to už přestalo. Řemen těžce dopadal na holou kůži a razance ran způsobila, že jsem měl modřiny i od hrany stoličky v místech, kde jsem přes ní byl opřen. Snažil jsem se zůstat stále ohnutý, abych si nevykoledoval ještě prodloužení výprasku, ale moje utrpení se mi zdálo věčné. Naštěstí nebylo. Konečně přišla poslední rána řemenem na můj rozžhavený zadek. Zůstával jsem stále ohnut přes stoličku, jen jsem sklonil níž hlavu a několikrát hlasitě vydechl, abych utlumil můj vzrušený dech. Konečně byl konec výprasku. Ještě následovalo focení a pak jsem se mohl napřímit. Musím říct, že mi to dělalo velké potíže a zadek mne ukrutně bolel. Po tváři se mi koulely další slzy a můj hostitel mi je s úsměvem lehce setřel. Zeptal se mně, jestli jsem spokojen. I když jsem si skoro nemohl natáhnout a zapnout ty proklatě těsné kalhoty, musel jsem připustit, že se mi takový výprask líbil. Tato návštěva nebyla poslední a až se mi za čas zahojí jelita a budu potřebovat udělat další, jistě se ozvu.

Napsal grovio

Pokud se ti příběh líbil, případně chceš zažít totéž co vypravěč (jsi štíhlý do 30 let), pak napiš na grovio@seznam.cz

www.spankboy.cz